

Vals spel

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild

Harlan Coben

Vals spel

Deel 1 met Myron Bolitar

Eerste druk 2011
Negende druk 2020

ISBN 978-90-225-9061-4
ISBN 978-94-6092-942-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Deal Breaker*
Oorspronkelijke uitgever: Random House
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 1995 by Harlan Coben
© 2011 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is, net als al het andere,
voor Anne*

I

Otto Burke, de gladste aller gladpraters, bracht zijn spel naar een hoger niveau.

‘Kom op, Myron,’ zei hij met de overredingskracht van een tv-dominee. ‘Ik weet zeker dat we het eens kunnen worden. Jij doet wat water bij de wijn. Wij doen wat water bij de wijn. De Titans zijn een team. Wat ik wil is dat wij hier óók een team zijn. Met jou erbij. Kom op, wees een teamspeler, Myron. Nou, wat zeg je ervan?’

Myron Bolitar zette zijn vingertoppen tegen elkaar en vormde een driehoek met zijn handen. Hij had ergens gelezen dat je er dan uitziet als een bedachtzaam mens. Hij voelde zich enigszins belachelijk.

‘Ik zou niks liever willen, Otto,’ zei hij, waarmee hij de bal voor de zoveelste keer terugspeelde. ‘Echt waar. Maar we zijn al tot het uiterste gegaan. Jullie zijn nu aan zet.’

Otto knikte heftig, alsof het ging om een filosofische stelling waarvan Socrates diep onder de indruk zou zijn. Hij hield zijn hoofd schuin en keerde zich met een brede glimlach naar de algemeen manager van zijn team. ‘Larry, wat vind jij?’

Larry Hanson, die de regieaanwijzing begreep, gaf met zijn hari-ge apenvuist een dreun op de vergadertafel. ‘Bolitar kan naar de hel lopen!’ riep hij, alsof hij in grote woede uitbarstte. ‘Hoor je wat ik zeg, Bolitar? Dringt het tot je door? Loop naar de hel.’

‘Naar de hel,’ herhaalde Myron met een hoofdknik. ‘Oké.’

‘Probeer je de slimme jongen uit te hangen? Huh? Geef antwoord, verdomme. Hang je de wijsneus uit?’

Myron keek hem aan. ‘Er zit iets tussen je tanden.’

‘Godverdomde wijsneus.’

‘En jij bent zo mooi als je boos bent. Je hele gezicht knapt ervan op.’

Larry Hansons ogen werden groot. Zijn blik ging naar zijn baas en toen weer naar Myron. ‘Je gaat te ver, Bolitar. En dat weet je verdomme zelf ook.’

Myron zei niets. De waarheid was dat Larry Hanson voor een deel gelijk had. Myron ging inderdaad heel ver. Hij was pas twee jaar sportmakelaar. De meesten van zijn cliënten waren grensgeval- len... jongens die blij waren als ze een contract kregen en in de onderste regionen van de league mochten spelen. En American football was bij lange na niet Myrons specialiteit. Hij had maar drie NFL-spelers, van wie er maar een in de basis stond. Nu zat Myron hier tegenover wonderkind Otto Burke, met zijn eenendertig jaar de jongste teambaas in de National Football League, en Larry Hanson, voormalig sportlegende en thans algemeen manager, te onderhandelen over een contract dat in zijn onervaren handen wel eens het grootste nieuwelingencontract uit de historie van de NFL zou kunnen worden.

Ja, hij – Myron Bolitar – ging Christian ‘Hot Prop’ Steele lanceren. De quarterback die twee keer de Heisman-cup had gewonnen. Drie achtereenvolgende keren nummer één in de AP en de UPI. Vier jaar op rij in de All-American League. En alsof dat nog niet genoeg was, die jongen was de natte droom van de hele reclamewereld. Een begaafd student, aantrekkelijk, welbespraakt, beleefd en – ja, dat deed ertoe – blank.

En het mooiste van alles: hij was Myrons cliënt.

‘Het voorstel ligt op tafel, heren,’ vervolgde Myron. ‘Wij denken dat het alleszins redelijk is.’

Otto Burke schudde zijn hoofd.

‘Een hoop onzin, dat is het!’ riep Larry Hanson. ‘Je bent niet goed snik, Bolitar. Je trekt verdomme de carrière van die jongen door de plee.’

Myron spreidde zijn armen. ‘Tijd voor een groepsknuffel?’

Larry wilde hem nog een verwensing naar het hoofd slingeren, maar Otto bracht hem met een opgeheven hand tot zwijgen. Toen Hanson nog speelde, konden reuzen als Dick Butkus en Ray Nitzchke hem niet eens tot staan brengen. Nu snoerde een Harvard-jongetje van amper vijfenzeventig kilo hem de mond met een enkel handgebaar.

Otto Burke boog zich over de vergadertafel. Hij glimlachte nog steeds, maakte handgebaren en had het oogcontact geen fractie van een seconde verbroken... alsof hij Myron probeerde te hypnotiseren. Buitengewoon verontrustend, maar niet heus. Otto was een kleine, tengere man met de kortste, dunste vingertjes die Myron ooit had gezien. Hij had zwart heavy-metalhaar dat tot op zijn schouders hing, en een babyface met een geitensikje dat er met potlood op getekend leek. Hij rookte een heel lange sigaret, of misschien leek dat alleen maar zo door die kleine vingertjes.

‘Hoor eens, Myron,’ zei Otto. ‘Laten we rationeel blijven, oké?’
‘Rationeel. Doen we.’

‘Dank je, Myron, daar komen we verder mee. De waarheid is dat Christian Steel een onbekende, nog onbeproefde speler is. Hij heeft zelfs nog nooit het shirt van een prof gedragen. Kortom, hij kan de miskoop van de eeuw zijn.’

Larry lachte snuivend. ‘Daar weet jij alles van, Bolitar... spelers die niks opleveren. Die ertussenuit knijpen.’

Myron negeerde hem. Hij had die belediging al zo vaak naar zijn hoofd gekregen. Het deed hem niets meer. Schelden doet geen pijn, en dat soort dingen. ‘We hebben het hier over het mogelijk grootste talent in de geschiedenis van het football,’ zei hij onaangedaan. ‘Jullie hebben drie spelers verhuurd en er zes verkocht om hem in te lijven. Dat zouden jullie heus niet doen als jullie zelf niet geloofden dat hij het in zich heeft.’

‘Maar dit voorstel is...’ Otto stopte met praten en keek omhoog alsof het juiste woord op de plafondtegels geschreven stond. ‘... gewoon onaanvaardbaar.’

‘Lulkoek, dat is het,’ voegde Larry eraan toe.

‘Het is de definitieve vraagprijs,’ zei Myron.

Otto schudde zijn hoofd en bleef glimlachen. ‘Laten we het eens vanuit een ander perspectief benaderen, zullen we? Jij bent nieuw in deze business... een ex-prof die heeft gekozen voor de commerciële kant van het gebeuren. Ik respecteer dat. Je bent jong en je gaat ervoor. Shit, daar heb ik bewondering voor. Echt.’

Myron hield zijn mond. Hij had kunnen zeggen dat Otto en hij even oud waren, maar hij vond het heerlijk om belerend toegesproken te worden. Wie niet?

‘Als jij met deze deal in de fout gaat,’ vervolgde Otto, ‘zou het wel eens zo kunnen zijn dat je daarmee je eigen carrière schaadt. Begrijp je wat ik bedoel? Er zijn al genoeg mensen die denken dat je dit nog niet aankunt... een belangrijke cliënt als deze. Ik denk dat natuurlijk niet. Ik heb je heel hoog zitten. Je bent intelligent en geslepen. Maar zoals je nu doet...’ Hij schudde zijn hoofd als de leraar die teleurgesteld is in zijn lievelingsleerling.

Larry stond op en keek dreigend op Myron neer. ‘Waarom geef je die jongen niet een goed advies?’ zei hij. ‘Zeg tegen hem dat hij een echte agent neemt.’

Myron had deze hele ‘good cop bad cop’-aanpak wel verwacht. Sterker nog, hij had veel erger verwacht, want Larry Hanson had hem nog niet eens aangevallen met de seksuele voorkeuren van zijn moeder. Toch had Myron liever te maken met de bad cop dan met de good cop. Larry Hansons aanvallen waren frontaal, duidelijk herkenbaar en ze konden worden afgeweerd. Otto Burke daarentegen was als een veld met lang gras vol slangen en landmijnen.

‘Dan hebben we niks meer te bespreken, denk ik,’ zei Myron.

‘Volgens mij zou een status-quo in dit geval onverstandig zijn, Myron,’ zei Otto. ‘Het zou een smet kunnen werpen op Christians brandschone imago. Slecht voor de fans en de pers. Dat kan jullie allebei een hoop geld kosten. En jij wilt geen geld verliezen, Myron.’

Myron keek hem aan. ‘O nee?’

‘Nee, dat wil jij niet.’

‘Wacht even, dit moet ik onthouden.’ Hij pakte een pen en begon te schrijven. ‘Ik... wil... geen... geld... verliezen.’ Hij keek beide

mannen grijnzend aan. ‘Ben ik er vandaag met mijn hoofd bij of niet?’

Larry mompelde: ‘Godverdomde wijsneus.’

Otto’s glimlach stond nog steeds op de automatische piloot. ‘Als ik zo direct mag zijn,’ zei hij, ‘denk ik dat Christian zijn talent zo gauw mogelijk te gelde zal willen maken.’

‘O ja?’

‘Er zijn mensen die serieuze bedenkingen hebben als het om Christian Steeles toekomst gaat. Er zijn mensen...’ Otto nam een lange haal van zijn sigaret. ‘... die denken dat hij mogelijk iets te maken heeft met de vermissing van dat meisje.’

‘Ah,’ zei Myron. ‘Dat lijkt er meer op.’

‘Waarop?’

‘Eindelijk begin je met modder te smijten. Ik begon al te denken dat mijn vraagprijs niet hoog genoeg was.’

Larry Hanson wees met zijn duim in Myrons richting. ‘Het is toch niet te geloven bij wat voor een verdomde klotecharlatan we hier aan tafel zitten? Jij kaart een legitiem onderwerp over Christians ex-smolletje aan, iets wat een directe invloed heeft op zijn marktwaarde en zijn imago...’

‘Domme geruchten,’ onderbrak Myron hem, ‘die niemand geloofde. Sterker nog, door die tragedie scoort Christian alleen maar meer sympathie bij het publiek. En noem Kathy Culver geen smolletje.’

Larry trok zijn ene wenkbrauw op. ‘Tjonge, wat zijn we lichtgeeraakt,’ zei hij. ‘Valt me mee, voor een pissebed als jij.’

Myrons gezichtsuitdrukking veranderde niet. Hij had Kathy Culver vijf jaar geleden leren kennen, toen ze nog op de middelbare school zat en toen al een oogverblindende schoonheid was. Net als haar zus Jessica. Bijna anderhalf jaar geleden was Kathy op mysterieuze wijze van de campus van Reston University verdwenen. Tot de dag van vandaag wist niemand waar ze was of wat haar was overkomen. Het gebeuren bevatte alle ingrediënten waar de media van smulden: een beeldschoon jong meisje, de verloofde van footballster Christian Steele, de zus van schrijfster Jessica Culver, en het

grote vermoeden van een seksueel misdrijf als extra kruiderij. De pers had zich niet kunnen inhouden. Die had zich erop gestort als familieleden op het buffet tijdens een verjaardagsfeestje.

Maar onlangs was de familie Culver een tweede tragedie ten deel gevallen. Drie dagen geleden, 's avonds laat, was Adam Culver, Kathy's vader, vermoord tijdens een – zoals de politie het noemde – uit de hand gelopen straatroof. Myron had contact willen opnemen met de familie, om meer te doen dan alleen zijn condoleances aanbieden, maar hij had besloten uit hun buurt te blijven omdat hij niet wist of hij wel welkom was... of er vrij zeker van was dat hij dat niet was.

'Als we nu...'

Er werd op de deur geklopt. Die ging een stukje open en Esperanza stak haar hoofd naar binnen. 'Telefoon voor je, Myron,' zei ze.

'Neem de boodschap maar aan.'

'Ik denk dat je dat liever zelf doet.'

Esperanza bleef in de deuropening staan. Haar donkere ogen verrieden niets, maar Myron wist genoeg.

'Ik kom eraan,' zei hij.

Ze trok zich terug en de deur ging dicht.

Larry Hanson liet een goedkeurend gefluit horen. 'Mooie meid, Bolitar.'

'Goh, dank je, Larry. Dat betekent veel voor me, uit jouw mond.' Hij stond op. 'Ik ben zo terug.'

'We hebben verdomme niet de hele dag de tijd om hier met onze lul te spelen.'

'Dat geloof ik graag.'

Hij verliet de vergaderzaal en liep naar Esperanza's bureau.

'Onze broodheer,' zei ze. 'Hij zei dat het dringend was.'

Christian Steele.

Met haar kleine postuur zou je nooit raden dat ze vroeger prof-worstelaar was geweest. Drie jaar lang had ze in het circuit bekendstaan als Little Pocahontas. Het feit dat Esperanza Diaz Latijns-Amerikaans was en geen spoortje indiaans bloed in zich had, scheen de worstelorganisatie van FLOW – Fabulous Ladies of Wrestling –

niet te deren. Een onbelangrijk detail, meende men. Latino, indiaans, wat maakte het uit?

Op de top van haar worstelcarrière werd er elke week in sportpaleizen in heel de vs dezelfde voorstelling gespeeld. Esperanza – Pocahontas – betrad de ring in een suède jurk vol franjes, op suède mocassins en om haar hoofd een suède band die haar lange zwarte haar uit haar donkere gezicht moest houden. De jurk ging uit voordat het gevecht begon, waarna ze alleen nog gekleed was in een minuscuul kostuumpje dat een stuk minder traditioneel indiaans was.

Het professionele worstelen volgt heel simpele scenario's met pijnlijk weinig variaties. Je had de goeden en de slechten. Pocahontas was goed, de publiekslieveling. Ze was mooi, sexy en snel, en had dat strakke, compacte lichaampje. Iedereen was dol op haar. Ze won het gevecht altijd op techniek nadat haar tegenstander iets had gedaan wat verboden was: die gooide zand in haar ogen of bedreigde haar met een onbekend voorwerp dat iedereen op de hele wereld kon zien, behalve de scheidsrechter. Vervolgens bracht de slechterik nog twee extra slechteriken in de ring, zodat het drie tegen één was tegen de arme Pocahontas, en werd er genadeloos op de dapper schone ingebeukt, dit tot hoorbare schrik en verbijstering van de stadionspeaker, die hetzelfde de afgelopen week en alle weken daarvoor had zien gebeuren.

En dan, op het moment dat er voor de arme Pocahontas geen hoop meer leek te zijn, kwam Big Chief Mama, een wezen zo groot als een mammoet, naar de ring stormen om de drie beesten van de machteloze Pocahontas af te trekken. Vervolgens maakten Big Chief Mama en Little Pocahontas tezamen gehakt van de krachten van het kwaad.

Iedereen vond het prachtig.

'Ik neem het gesprek in mijn kantoor,' zei Myron.

Toen hij binnenkwam, zag hij zijn naambordje op zijn bureau staan. Een cadeautje van zijn ouders.

MYRON BOLITAR
SPORTMAKELAAR

Hij schudde zijn hoofd. Myron Bolitar. Hij kon nog steeds niet geloven dat er mensen bestonden die hun kind Myron noemden. Toen zijn ouders en hij naar New Jersey waren verhuisd, had hij tegen iedereen op zijn nieuwe school gezegd dat hij Mike heette. Niemand trapte erin. Vervolgens had hij geprobeerd zich de bijnaam Mickey aan te meten. Tja, je moest wat. Ondanks al zijn pogingen bleef iedereen hem Myron noemen, een naam uit een griezelfilm, van een monster dat maar niet dood wilde.

En om de voor de hand liggende vraag te beantwoorden: nee, hij had het zijn ouders nooit vergeven.

Hij nam de hoorn van het toestel. 'Christian?'

'Meneer Bolitar? Bent u het?'

'Ja. En alsjeblieft, noem me... Myron.' De acceptatie van het onvermijdelijke, het kenmerk van een wijs mens.

'Sorry dat ik u moet storen. Ik weet hoe druk u het hebt.'

'Ik ben over je contract aan het onderhandelen. Otto Burke en Larry Hanson zitten hiernaast.'

'Dat is geweldig, meneer Bolitar, maar dit is heel belangrijk.' Zijn stem trilde. 'Ik moet u dringend spreken.'

Myron nam de hoorn in zijn andere hand. 'Is er iets mis, Christian?' Wat een opmerkingsgave.

'Ik... ik zeg het liever niet over de telefoon. Zou u naar mijn kamer op de campus kunnen komen?'

'Ja, geen probleem. Hoe laat?'

'Nu meteen, alstublieft. Ik... ik weet niet wat ik hiermee aan moet. Ik wil dat u het zelf ziet.'

Myron haalde een keer diep adem. 'Geen probleem. Ik gooi Otto en Larry de deur uit. Dat is goed voor onze onderhandelingspositie. Over een uur ben ik bij je.'

Het kostte hem aanzienlijk meer tijd.

Myron liep naar de Kinney-garage in Forty-sixth Street, niet ver van zijn kantoor op Park Avenue. Hij knikte naar Mario, de beheerder, wierp een blik op de prijslijst, waarop, helemaal onderaan, in kleine lettertjes EXCLUSIEF 97% BELASTING stond, en liep door naar

zijn auto, die een verdieping lager stond. Een Ford Taurus. Een echte Meidenmagneet.

Hij wilde het portier van het slot draaien toen hij een sissend geluid hoorde. Als van een slang. Of, wat waarschijnlijker was, een band waaruit lucht ontsnapte. Het gesis bracht hem bij zijn rechterachterband. Een korte blik vertelde hem dat die was doorgesneden.

‘Hé, Myron.’

Hij draaide zich om. Twee mannen keken hem grijnzend aan. De ene was zo groot als een klein derdewereldland. Myron was groot – één meter negentien en honderdtien kilo – maar deze knaap was minstens vijf centimeter groter en veertig kilo zwaarder dan hij. Hij zag eruit als een gewichtheffer, met zo’n opgezwollen lijf alsof hij een opblaasbaar reddingsvest onder zijn kleren droeg. De tweede man was van gemiddelde lengte en lichaamsbouw. Hij had een hoed op.

De grote man kwam naar Myrons auto toe stampen. Zijn armen bewogen nauwelijks heen en weer langs zijn zijden. Zijn hoofd ging van links naar rechts, scharnierend op dat deel van zijn anatomie waar bij normale mensen de nek zit.

‘Heb je autopech?’ vroeg hij grinnikend.

‘Lekke band,’ zei Myron. ‘De reserveband zit in de kofferbak. Verwissel hem.’

‘Ik dacht het niet, Bolitar. Dit is een kleine waarschuwing voor je.’

‘O ja?’

Het menselijke gebouw pakte Myron bij de revers van zijn jasje. ‘Blijf uit de buurt van Chaz Landreaux. Hij heeft al getekend.’

‘Eerst mijn band verwisselen.’

De grijns werd breder. Het was een domme, wrede grijns. ‘De volgende keer ben ik minder aardig voor je.’ Hij zette meer kracht en trok Myrons pak bijna kapot. ‘Begrepen?’

‘Je weet natuurlijk dat je ballen ineenschrompelen van steroïden?’

De man kreeg een rood gezicht. ‘O ja? Zal ik jou eens flink op je gezicht timmeren? Of je tot havermost vermalen?’

‘Havermout?’

‘Ja.’

‘Leuk. Ik zie het voor me.’

‘Fuck you.’

Myron zuchtte. Onmiddellijk daarna kwam alles aan zijn lichaam op hetzelfde moment in beweging. Het begon met een kopstoot boven op de neus van de man. Myron hoorde een knerpend geluid, alsof hij een tor plattrapte. Het bloed spoot uit de neus.

‘Vuile...’

Myrons linkerhand lag al in de nek van de man, om een beetje tegendruk te geven, en met zijn rechterelleboog raakte hij hem net onder de adamsappel, waarbij hij bijna de luchtpijp in tweeën sloeg. Even bracht de man een pijnlijk, gorgelend geluid voort. Daarna was het stil. Myron eindigde met een karateklap in de nek, net onder de schedelbasis.

De grote man stortte op de grond als een baal nat zand.

‘Oké, zo is het genoeg!’

De man met de hoed kwam naar voren, met een pistool op Myrons borst gericht.

‘Achteruit! Bij hem vandaan. Nu!’

Myron keek hem aan. ‘Leuke hoed.’

‘Achteruit, zei ik.’

‘Oké, oké. Ik ga al.’

‘Dat had je niet hoeven doen,’ zei de kleinere man met een bijna kinderlijke schrik in zijn stem. ‘Hij deed alleen zijn werk.’

‘Een onbegrepen ziel,’ zei Myron. ‘Nu voel ik me vreselijk schuldig.’

‘Blijf nou maar gewoon uit de buurt van Chaz Landreaux, oké?’

‘Nee, niet oké. Zeg maar tegen Roy O’Connor dat ik daar niet mee akkoord ga.’

‘Hé, ik ben niet aangenomen om antwoorden over te brengen. Alleen om je iets te vertellen.’

Zonder verder nog iets te zeggen hielp hij zijn gevallen collega overeind. De grote man strompelde naar hun auto, met zijn ene hand op zijn neus en met de andere wrijvend over zijn strotten-

hoofd. Zijn neus was gebroken, maar zijn luchtpijp zou nog veel meer pijn doen, vooral als hij moest slikken.

Ze stapten snel in en reden weg. Ze bleven niet om Myrons band te vervangen.

Myron belde Chaz Landreaux met zijn autotelefoon. Niet gezegend met technische gaven van welke aard ook had het Myron een half uur gekost om het wiel te verwisselen. De eerste paar kilometer reed hij langzaam, bang dat hij zijn monteurswerk niet goed had gedaan en het wiel eraf zou lopen. Toen hij er meer vertrouwen in kreeg, gaf hij gas en ging op weg naar Christian.

Chaz nam op en Myron legde hem in het kort uit wat er was gebeurd.

‘Ze zijn hier ook geweest,’ zei Chaz. Veel rumoer op de achtergrond. Een huilende baby. Er viel iets stuk op de grond. Lachende kinderen. Chaz riep dat ze even stil moesten zijn.

‘Wanneer?’ vroeg Myron.

‘Een uur geleden. Drie mannen.’

‘Hebben ze je pijn gedaan?’

‘Nee. Ze hebben me alleen tegen de grond gedrukt en me bedreigd. Ze zeiden dat ze mijn benen zouden breken als ik me niet aan mijn contract hield.’

Zijn benen breken, dacht Myron. Wat origineel.

Chaz Landreaux was een basketballer op Georgia State University en helemaal klaar voor een club in de NBA. Een arme jongen uit de straten van Philadelphia. Hij had zes broertjes, twee zusjes en geen vader. Ze woonden met z’n tienden in een buurt die, als men er niets aan deed, op een dag tot ‘verarmd getto’ zou worden verklaard.

In zijn eerste jaar op de universiteit, vier jaar voordat het Chaz

was toegestaan om met een agent in zee te gaan, was hij benaderd door een assistent van de bekende sportmakelaar Roy O'Connor. De man had Chaz een 'voorschot' van vijfduizend dollar aangeboden, in maandelijkse betalingen van tweehonderdvijftig dollar, als hij een contract tekende waarin hij verklaarde dat O'Connor zijn agent zou worden zodra hij prof werd.

Chaz had niet geweten wat hij moest doen. Hij wist dat de regels van de NCAA hem verboden een contract te tekenen zolang hij op de universiteit zat. Dat het contract ongeldig zou worden verklaard. Maar Roys man had hem verzekerd dat dit geen probleem hoefde te zijn. Ze zouden later gewoon de datum aanpassen, waardoor het leek alsof hij pas had getekend toen hij daartoe bevoegd was. Het contract zou worden bewaard in een bankkluisje totdat het moment aanbrak om het eruit te halen. Niemand hoefde er iets van te weten.

Chaz had gearzeld. Hij wist dat het onwettig was, maar hij wist ook wat het geld zou betekenen voor zijn moeder en zijn acht broertjes en zusjes in die gribus van twee kamers waar ze woonden. Toen was Roy O'Connor zelf op het toneel verschenen om hem over te halen met een laatste, mondelinge bepaling: als Chaz op een zeker moment in de toekomst van gedachten veranderde, kon hij het geld terugbetalen en zou het contract worden verscheurd.

Vier jaar later wás Chaz van gedachten veranderd. Hij beloofde dat hij zijn schuld tot de laatste cent zou terugbetalen. Mooi niet, had Roy O'Connor gezegd. Je staat bij ons onder contract. We houden je eraan.

Deze misleidende aanpak was niet ongebruikelijk. Talloze agenten deden het op deze manier. Norby Walters en Lloyd Bloom, de twee grootste agenten van de hele vs, waren ervoor gearresteerd. Ook dreigementen waren niet ongebruikelijk. Maar daar bleef het meestal bij: dreigementen. Geen agent kon zich veroorloven verder te gaan. Als een jonge sportman voet bij stuk hield, gaf de agent zich gewonnen.

Maar Roy O'Connor niet. Roy O'Connor had spierkracht ingezet. Dat verbaasde Myron.

‘Ik wil dat je een tijdje de stad uit gaat,’ zei Myron. ‘Heb je iemand naar wie je toe kunt?’

‘Ja. Ik kan bij een vriend in Washington terecht. Maar wat gaan we eraan doen?’

‘Ik regel het. Zorg jij nou maar dat je buiten beeld blijft.’

‘Oké, oké, begrepen.’ En toen: ‘O, Myron, nog één ding.’

‘Wat?’

‘Een van die gasten die me tegen de grond drukten zei dat hij jou kende. Een beest, man. Ik bedoel, een reus. Een gemene klootzak.’

‘Heeft hij gezegd hoe hij heette?’

‘Aaron. Hij zei dat ik je de groeten van Aaron moest doen.’

Myrons liet zijn schouders hangen. Aaron. Een naam uit zijn verleden. En geen beste naam. Roy O’Connor had niet alleen spierkracht ingehuurd... hij had er een paar honderd kilo van ingehuurd.

Drie uur nadat Myron zijn kantoor had verlaten, schudde hij alle gedachten aan het incident in de parkeergarage van zich af en klopte op Christians deur. Ondanks het feit dat hij twee maanden daarvoor was afgestudeerd, woonde Christian nog steeds op dezelfde kamer op de campus waar hij als laatstejaars had gewoond, want hij werkte als groepsleider mee aan het Reston V- footballzomerkamp. Maar het minikamp van de Titans zou over twee dagen beginnen, en daar moest Christian ook bij zijn. Myron was niet van plan hem terug te trekken.

Christian deed meteen open. Voordat Myron kon uitleggen waarom hij zo laat was, zei Christian: ‘Fijn dat u zo snel bent gekomen.’

‘Eh, juist. Graag gedaan.’

Christians gezicht, normaliter blakend van gezondheid en levenslust, was lijkbleek. Weg waren de roze wangen waar een kuiltje in kwam als Christian lachte. Weg was de brede glimlach waar meisjes voor in zwijm vielen. Zelfs zijn handen, befaamd om hun vastheid, trilden zichtbaar.

‘Kom binnen,’ zei hij.

‘Dank je.’

Christians kamer leek meer op het decor van een sitcom uit de jaren vijftig dan op een hedendaagse studentenkamer. Om te beginnen was de kamer opgeruimd. Het bed was opgemaakt en zijn schoenen stonden er in een keurige rij onder. Er lagen geen sokken op de vloer, geen ondergoed, geen T-shirts. Aan de muren hingen vaantjes. Sportvaantjes. Myron kon zijn ogen niet geloven. Geen kalenders en posters met Claudia Schiffer of Cindy Crawford of de Barbi-twins. Alleen ouderwetse vaantjes. Myron had het gevoel dat hij veertig jaar terug in de tijd was gegaan.

Christian begon niet meteen te praten. Ze stonden enige tijd tegenover elkaar, opgelaten als twee onbekenden die op een cocktailparty op elkaar stuiten en niet weten wat ze moeten zeggen. Christian bleef naar de vloer kijken als een kind dat straf kreeg. Hij had niets gezegd over het bloed op Myrons pak. Waarschijnlijk had hij het niet eens gezien.

Myron besloot een van zijn beproefde openingszinnen in te zetten. 'Nou, wat is er loos?'

Christian begon te ijsberen... geen eenvoudige opgave in een kamer nauwelijks groter dan de gemiddelde kast. Myron zag dat Christians ogen rood waren. Hij had gehuild, want ook op zijn wangen waren sporen van tranen zichtbaar.

'Was meneer Burke boos toen u uit de bespreking wegliep?' vroeg Christian.

Myron haalde zijn schouders op. 'Hij kreeg een flinke woedeaanval, maar dat gebeurt wel vaker, dus daar hoeft jij je geen zorgen over te maken.'

'Het minikamp begint aanstaande donderdag?'

Myron knikte. 'Ben je zenuwachtig?'

'Een beetje, misschien.'

'Wilde je me daarover spreken?'

Christian schudde zijn hoofd. Hij aarzelde en zei toen: 'Ik... ik begrijp het niet, meneer Bolitar.'

Elke keer wanneer Christian hem 'meneer' noemde, had Myron het idee dat hij het tegen zijn vader had.

'Wat begrijp je niet, Christian? Wat is er allemaal aan de hand?'

Hij aarzelde weer. ‘Het is...’ Hij stopte met praten, haalde diep adem en begon opnieuw. ‘Het gaat om Kathy.’

Myron dacht dat hij het niet goed had verstaan. ‘Kathy Culver?’

‘U kent haar,’ zei Christian. Myron wist niet of dit als vraag of als statement was bedoeld.

‘Van lang geleden,’ antwoordde Myron.

‘Toen u met Jessica was.’

‘Ja.’

‘Dan kunt u het misschien begrijpen. Ik mis Kathy. Meer dan ik ooit iemand duidelijk kan maken. Ze was heel bijzonder.’

Myron knikte, moedigde hem aan door te gaan. Hij voelde zich een talkshowpresentator.

Christian deed een stap achteruit en stootte bijna zijn hoofd tegen een boekenplank. ‘Iedereen was alleen op sensatie uit toen dat met haar was gebeurd,’ begon hij. ‘De kranten, de roddelpers, items over haar vermissing in *A Current Affair*. Het was voor iedereen een soort spel geworden. Een tv-show. Ze bleven ons het ideale paar noemen.’ Hij stak zijn handen op en vormde aanhalingstekens met zijn vingers. ‘Alsof “ideaal” hetzelfde is als “onecht”. Alsof we geen gevoel hadden. Iedereen zei dat ik nog jong was en dat ik er wel snel overheen zou komen. Kathy was gewoon een knap blondje geweest en voor iemand als ik liepen er nog een miljoen meisjes zoals zij rond. Er werd van mij verwacht dat ik mijn leven weer zou oppakken. Ze was er niet meer. Dat hoofdstuk was afgesloten.’

Christians jongensachtige uitstraling – iets waarvan Myron meende dat het hem tot de toekomstige koning van de product-reclame zou maken – had opeens een nieuwe dimensie gekregen. In plaats van de verlegen, onbezorgde, naïeve jongen uit Kansas zag Myron hem nu zoals hij echt was: een bang kind dat zich in de hoek van de kamer terugtrok, een kind wiens ouders dood waren, iemand die verder geen familie had en waarschijnlijk geen echte vrienden, alleen bewonderaars, en mensen die iets van hem wilden. Net als Myron?

Myron schudde zijn hoofd. Nee, absoluut niet. Andere agenten misschien wel, maar hij niet. Zo was Myron niet. Toch ervoer hij

een zeker schuldgevoel, of iets wat daarop leek, alsof iemand hem met een vinger in de ribbenkast porde.

‘Ik heb nooit echt geloofd dat Kathy dood was,’ vervolgde Christian. ‘Dat was juist het probleem, denk ik. Het “niet weten” krijgt je na een tijdje te pakken. Soms hoopte ik bijna dat ze haar lijk zouden vinden, zodat het voorbij zou zijn. Afschuwelijk om zoiets te denken, vindt u niet, meneer Bolitar?’

‘Nee, dat denk ik niet.’

Christian keek hem met een sombere blik aan. ‘En ik blijf maar aan dat onderbroekje denken. Daar weet u van, toch?’

Myron knikte. De enige aanwijzing in het mysterie was Kathy’s gescheurde onderbroekje dat boven op een vuilnisbak op de campus was gevonden. Het gerucht ging dat er bloed en sperma op had gezeten. Voor de meeste mensen was dat de bevestiging van wat lange tijd was vermoed: dat Kathy Culver dood was. Het was een triest maar niet ongebruikelijk verhaal. Ze was verkracht en vermoord door een of andere psychopaat. Haar stoffelijk overschot zou waarschijnlijk nooit worden gevonden... of misschien zouden een paar jagers in het bos er op een dag op stuiten. Wat de pers weer de gelegenheid gaf om het breed uit te meten in het nieuws van elf uur en de camera’s tevoorschijn te halen om het vervliegen van de allerlaatste hoop van de nabestaanden vast te leggen.

‘Ze hebben het tot iets smerigs gemaakt,’ vervolgde Christian. ‘Steeds weer die nadruk op “roze” en “zijden”. Ze noemden het nooit “ondergoed” of “onderbroekje”, altijd “slipje”. Een roze, zijden slipje. Alsof dat het belangrijkste was. Er was zelfs een tv-zender die een fotomodel van Victoria’s Secret interviewde om haar commentaar op het slipje te horen. Omdat het roze en van zijde was. Alsof ze wilden suggereren dat Kathy er zelf om had gevraagd. Om haar op die manier zwart te maken...’

Zijn stem stierf weg. Myron zei niets. Christian werkte naar iets toe. Myron hoopte van harte dat het geen bekentenis zou zijn.

‘Ik kan maar beter ter zake komen,’ zei Christian ten slotte.

‘Neem de tijd. Ik heb geen haast.’

‘Ik heb vandaag iets gezien. Ik...’ Christian stopte met praten en

draaide zich om naar Myron. Hij keek hem met een smekende blik aan. ‘Er bestaat een kans dat Kathy nog in leven is.’

Die woorden troffen Myron als een klap in zijn gezicht. Waar hij zich ook op had voorbereid, waar Christian volgens hem ook naartoe had gewerkt, het nieuws dat Kathy Culver misschien nog in leven was, had niet op zijn lijstje gestaan.

‘Wát zei je?’

Christian reikte achter zich en trok zijn bureaula open. Ook het bureau leek afkomstig uit een meubeltoonzaal. Keurig opgeruimd. Twee blikjes, het ene met Bic-balpen en het andere met geslepen HB-potloden. Bureaulamp met een flexibele hals. Onderlegger met kalender. Woordenboek, synoniemenboek en *Stijlregels* naast elkaar tussen twee boekensteunen die wereldbollen voorstelden.

‘Dit zat vandaag bij de post.’

Hij gaf Myron een tijdschrift. Op de cover stond een naakte vrouw. Haar ‘goed bedeed’ noemen zou zoiets zijn als de Tweede Wereldoorlog afdoen als een burenruzie. De meeste mannen werden in meer of mindere mate geobsedeerd door borsten – Myron hield er zelf een andere voorkeur op na – maar dit ging echt alle perken te buiten. Het gezicht van de vrouw was verre van knap en had harde trekken. Ze keek in de camera met een blik die verleidelijk zou moeten zijn, maar je kreeg eerder de indruk dat ze een spijsverteringsprobleem had. Haar tong ging langs haar onderlip, haar benen waren gespreid en haar gekromde wijsvinger nodigde de lezer uit dichterbij te komen.

Heel subtiel, dacht Myron.

Het blad heette *Nips*. Het hoofdartikel, stond op de rechterborst van de vrouw te lezen, droeg als kop: HOE KRIJG JE HAAR ZOVER DAT ZE DAT DING SCHEERT.

Myron keek met een ruk op. ‘Wat moet dit voorstellen?’

‘De paperclip.’

‘Wat?’

Maar Christian leek te verzwakt om het te herhalen. Hij wees alleen. Myron zag aan de bovenste rand van het tijdschrift een stukje metaal glimmen. Een paperclip die als boekenlegger was gebruikt.